

ter for Postanvisninger og Postindkasseringer, bestemte for Postgiro. Men denne Beføjelse er nu sat hen under den almindelige Beføjelse, der gives Ministeren i den ny § 30. Ændringsforslag Nr. 8 gaar ud paa, at man ikke skønner det rimeligt at indføre nogen forhøjet Overvægtsporto; det har hele Udvalget været enigt i og Ministeren tiltraadt. Der er her sket en lille Tilføjelse, jeg kan sige en human Tilføjelse, idet det er bestemt, at Blade for blinde, altsaa med Reliefskrift, skal ikke under noget Forhold betale Overvægtsporto. Ændringsforslag Nr. 9 har ringe Betydning. Det var fastsat i Postloven, hvilke Gebyrer der skal betales for visse Ydelser; det findes rimeligt, at ogsaa dette overlades til Ministeren.

Men den væsentligste Ændring er som før nævnt den i Ændringsforslag Nr. 10 indeholdte, der giver Ministeren Bemyndigelse til at nedsætte Taksterne, naar Postvæsenets Økonomi taler derfor, og altsaa under Hensyn til Erhvervslivets Behov. Der kan nedsættes i al Almindelighed, eller enkelte Takster kan nedsættes, og det er en Forudsætning, at Taksterne kan bevæge sig baade opad og nedad efter de skiftende Forhold, men ingen Sinde ud over de Takster, der her bliver fastsat. Endelig er det ved Ændringsforslag Nr. 11 bestemt, at samtlige Takster, som jeg før nævnte, skal træde i Kraft den 1. April, og at der skal ske en Revision af Loven senest i Rigsdagssamlingen 1926—27.

Jeg skal med disse Ord anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslagene under Nr. 2—5 og under Nr. 7—11.

Friis-Skotte: Paa et Mindretals Vegne skal jeg anbefale et Ændringsforslag om Nedsættelse af Pakkeporto til 40 Ø. for 1 kg og derunder, 50 Ø. for Vægte fra 1—3 kg, 60 Ø. for Vægte mellem 3 og 5 kg, og for Vægte derudover yderligere 20 Ø. pr. kg. Jeg er vel klar over den Indrømmelse, der er gjort mine Betragtninger ved Sagens første Behandling om Pakkeporto ved de Ændringsforslag, som stilles af Flertallet, og hvorved Portoen nedsættes fra, som oprindeligt foreslaaet, 50—75—90 Ø. til 50—55—75 Ø.; men jeg finder ikke, at den Nedsættelse er tilstrækkelig. Dels staaer den af os foreslaaede Takst, 40, 50 og 60, langt bedre til de øvrige Posttakster og vil efter vor Mening være passende stor til Forholdene, men dels og navnlig er det den Omstændighed, at Postvæsenet og Statsbanerne har en Aftale om, at Statsbanefrimærkepakkerne Begyndelsestakst

ikke maa være lavere end den tredje Sats for Postpakker, der gør, at vi har ment at maatte gaa længere ned. Flertallets Sats vil nemlig føre til, hvis den hidtidige Aftale mellem Postvæsenet og Statsbanerne skal staa ved Magt, at en Statsbanefrimærkepakke, som endnu i 1918 kun kostede 25 Ø., vil komme til at koste 75 Ø., altsaa 3 Gange saa meget som før Krigen. Det finder vi er urimeligt selv som Maksimumstakst, og vi har ikke ment, at en Takst højere end 60 Ø., altsaa dog endnu 2²/₅ Gange Førkrigsprisen, vil være forsvarlig. Nu er jeg ikke blind for, at det, at man fra alle Sider har sluttet sig til den af mig ved første Behandling fremsatte Tanke om Maksimalkakster, indenfor hvilke Ministeren har Bevægelsesfrihed, giver Mulighed for, saaledes som det ogsaa blev nævnt af den ærede Ordfører for Flertallet (Hagbart Berg), at Ministeren forholdsvis hurtigt vil kunne gaa ned med Pakketaksterne, og jeg tvivler heller ikke om, at den højtærede Minister vil erklære noget i saa Henseende beroligende overfor mig, og haaber ogsaa, det maa blive Tilfældet. Som sagt, jeg undervurderer ikke Betydningen af Ændringsforslaget Nr. 10, som alle er enige om, og hvor Maksimalkakstbestemmelserne fastslaas. Jeg betragter endog Bestemmelsen i dette Ændringsforslag som den allervigtigste i hele Lovforslaget. Men jeg mener alligevel, at den højtærede Minister starter fra en mere rimelig Højde, om jeg saa maa sige, ned imod de lavere Takster, som de kommende Aar forhaabentlig vil tillade, hvis det høje Ting vedtager vort Ændringsforslag Nr. 6 om Taksterne for Pakkeporto, og jeg tillader mig at anbefale dette Ændringsforslag til Vedtagelse.

Lemvigh-Müller: Fra mit Partis Side er det Gang paa Gang krævet, at de forskellige Statsvirksomheder skulde kunne forrente sig, eller at der i alt Fald paa de forskellige Budgetter skulde være Balance. Det er til vor største Beklagelse, at vi i Øjeblikket ikke kan faa de forskellige Takster noget længere ned; men paa Grund af den højtærede Ministers Betæneligheder af økonomisk Art ved at gaa til yderligere Nedsættelser har vi maattet akkviescere ved det Løfte, vi har faaet gennem den nye Paragraf, hvori Ministeren bemyndiges til at foretage Nedsættelser, idet vi haaber, at de økonomiske Forhold indenfor denne Statsinstitution meget snart maa kunne ændre sig derhen, at vi kan faa de forskellige Portosatsler sat betydeligt ned. Det er — jeg vil gentage det for at slaa det fast —